

III. ДВАМАТА КОШНИЧАРИ

Засега, разбира се, на Гита и Хлапич им беше много хубаво и забавно на панаира.

Дойдоха първо до едно място, където се вдигаше по-голяма връва от другите места из панаира.

Там имаше двама кошничари.

Единият кошничар имаше голяма шатра със син и бял цвят. Под шатрата бяха наредени редици от кошници жълти като злато. А горе на въжета висяха редици от кошници: червени и сини, малки и големи и шарени и позлатени. А точно в средата висеше голям прекрасен кош.

„Насам! Насам!“ - викаше кошничарят под шатрата. - „Кошници! Кошници! От злато плетени! С коприна везани!“

И купувачите идваха под неговата шатра като пчели, защото купувачите се стичат най-много там, където е най-голяма връва и позлатена стока.

А недалеч седеше на земята друг кошничар. Беше бедняк и нямаше шатра. Седеше на чувал, а около него имаше само десетина обикновени и сиви кошници, защото нямаше други. Той мълчеше, защото не знаеше да се хвали. А у дома

имаше много гладни деца, затова беше тъжен, че никой не купува стоката му.

Всеки път, когато някоя жена се приближеше, за да погледа бедняшките кошници, онзи кошничар под шатрата започваше да вика:

„Остави тази стока! Насам, насам! Не купувай кошници от земята! Ще ти се смее съседката, че си намерила стока на боклука. Тук при мен са от злато!“

И всички оставяха бедняка и отиваха под шатрата да купуват стока.

Гита и Хлапич дълго гледаха какво става. Гита имаше добро сърце, а още по-добър език, та каза:

„Ако можеше гръм да удари тази негова шатра, че да го захлупи този негов голям кош!“

Точно в това време идваха пак много жени към кошничарите, за да купят стока.

Онзи под шатрата започна да вика още отдалеч:

„Насам! Насам! Тук има кошници като златни ябълки!“ - и започна с ръка да люлее и клати кошниците над главата си.

„Хлапич!“ - каза Гита изведнъж, - „сетих се нещо! Бързо, Хлапич, дай ми ножа си. О! Това ще бъде смешно!“

И Гита сама пъхва ръка в торбата на Хлапич и изважда ножа. След това като катеричка изтичва и се скрива зад шатрата.

„Какво ли ще става сега“ - помисли Хлапич.
Сега само гледай!

Точно, когато жените дойдоха до шатрата, за да купуват кошници, се случи нещо, от което всички, които стояха там, щяха да се пръснат от смях!

Неочаквано, значи, започнаха да ваят като дъжд кошниците, които висяха над кошничаря в шатрата.

Първо една, след това четири, че десет! Туп! туп! туп! - падаха кошници: и златни, и бели, и сини, и шарени.

Беше се скъсало въжето, на което висяха кошниците!

„Уф! уф!“ - викаше кошничарят и се защитаваше с ръце и крака като бясна оса.

Но в този момент – за беда – къса се и другото въже!

Отново падат кошници! Туп! туп! туп! - удряха кошниците по главата и по гърба кошничаря. А той ръкомахаше и викаше – дотогава, докато и самият не падна.

Сега само гледай! Въргаля се кошничарят сред кошниците и само вика и крещи!

„Уф! уф!“ - иска да се измъкне.

Но в този момент: „бум!“ Рухна и големият кош и захлупи кошничаря! И повече не можеше да се види! Само ръце и крака стърчаха от коша. Кошници хвърчаха на всички страни, където той се въргалияше под коша и размахваше ръце и крака!

Всички се смееха като луди и никой не знаеше как се е случило.

Зад шатрата клечеше Гита и гледаше през една дупчица в платницето и се смееше.

Смееше се повече от другите, защото тя беше срязала с ножа на Хлапич иззад шатрата краищата на двете въжета. До нея клечеше Хлапич и гледаше през дупчицата.

Той веднага разбра, щом кошниците започнаха да падат, че това е работа на Гита, и изтича зад шатрата.

Хлапич всъщност никога не би направил това, което направи Гита. Но сега, когато гледаше през дупчицата как кошничарят се въргалия като голяма черна буболечка сред жълтите кошници – сега Хлапич започна така да се смее, че торбата заподскача на гърба му. А Гита държеше устата си с ръка, само да не запищи от смях.

„А сега да бягаме, за да не ни забележи!“ - каза Гита. - „Докато се въргалия, ще продаваме кошниците на онзи бедняк.“

Гита изтича до онзи беден кошничар и каза: „Ако сте съгласни, ще ви продам стоката.“

И Гита веднага грабна тенекиената чиния, която бедният кошничар беше приготвил за парите. Чинията още беше празна.

Гита започна да удря с парче дърво по чинията и да вика:

„Кошници! Кошници!“

И тя вдигна една кошница на рамо и постави на нея папагала. Папагалът крещеше заедно с Гита:

„Кошници! Кошници!“ Гита думкаше по чинията с всички сили.

И веднага дойдоха много мъже и жени. Щом около кошниците започна да крещи папагалът и да думка тенекиената чиния, веднага всички забелязаха, че тези сиви кошници са и по-добри, и по-здрави от позлатените. Така става на панаира, а и другаде.

Всички сега започнаха да купуват кошница след кошница от бедняка.

Още бесният кошничар не беше измъкнал напълно червената си глава под големия кош, а Гита и Хлапич вече бяха продали всички кошници на бедняка.

Беднякът се чудеше, радваше и смееше от щастие. Той си мислеше, че Гита, със своята хубава светла коса, е паднала от небето, за да му помогне.

Когато кошниците бяха разпродадени, Гита изтърси всички пари в тенекиената чиния и я подаде на бедняка кошничар. О, как им благодареше той! Кошничарят веднага след това им предложи да отидат с него в бедния му дом и там да пренощуват. Но Хлапич и Гита искаха да видят още от панаира, затова благодариха на кошничаря за поканата му.

А Хлапич каза:

„Хайде сега да се махаме оттук, за да не ни хванат оня под коша.“

И Хлапич и Гита тръгнаха. Никой нямаше да ги намери сред толкова много хора.

А бедникът кошничар сядна, за да преброи кройцерите в тенекиената чиния. Бяха точно шейсет крони.

„Е, щом са толкова добри тези деца, дано късметът ги съпровожда“ - каза си той.

Ако знаеше бедникът кошничар каква беда чака днес Хлапич и Гита, сигурно би ги завел в бедния си дом, за да ги опази.